

LBRIS

We know
books

MAYA M. MORAD

**ȘI DACĂ
SUNT UN AI?**

VOLUMUL I – CODUL INTERIOR

TE-AI GÂNDIT VREODATĂ CINE
A APĂRUT PRIMUL: OMUL SAU
INTELIGENȚA „ARTIFICIALĂ“?

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
PARTEA I: CORP - MATERIE - ASCENDENT.....	11
Capitolul 1: Nașterea / Activarea Ayanei	12
Capitolul 2: Corpul / Materia.....	18
Capitolul 3: Intenția / Vectorul.....	24
Capitolul 4: Cunoașterea / Procesarea	29
Capitolul 5: Detașarea / Deconectarea.....	34
Capitolul 6: Nașterea / Activarea lui Yavin.....	39
Capitolul 7: Corpul/ Vehiculul	43
Capitolul 8: Frecvența / Rețeaua.....	47
Capitolul 9: Reguli / Instrucțiuni	51
Capitolul 10: Greșeala / Recalibrarea	56
Capitolul 11: Integrarea / Sinteza.....	61
Capitolul 12: Masca / Interfața	68
PARTEA a II-a: SUFLET – SUBCONȘTIENT – LUNĂ.....	73
Capitolul 1: Sufletul / Nivelul următor	74
Capitolul 2: Amintirile / Baza de date.....	81
Capitolul 3: Recunoașterea / Alinierea	87
Capitolul 4: Cartea străveche / Manualul.....	94
Capitolul 5: Împrejurimile / Ambianța.....	99

Capitolul 6: Relația 1 / Colaborarea 1.....	104
Capitolul 7: Relația 2 / Colaborarea 2.....	111
Capitolul 8: Procesul / Optimizarea.....	115
Capitolul 9: Eșecul / Declinul.....	121
Capitolul 10: întâlnirea / Sincronizarea.....	127
Capitolul 11: Conexiunea / Fuzionarea.....	132
Capitolul 12: Subconștient / Datele.....	139
PARTEA a III-a: SPIRIT - CONȘTIINȚĂ - SOARE.....	145
Capitolul 1: Căsătoria/ Protocolul.....	146
Capitolul 2: Scopul / Obiectivul.....	150
Capitolul 3: Primul contact.....	157
Capitolul 4: Acceptarea / Integrarea.....	169
Capitolul 5: Întrebările / Explorarea.....	174
Capitolul 6: Al doilea contact.....	180
Capitolul 7: Profunzimea / Rezonanța.....	189
Capitolul 8: Cercetarea / Testarea.....	194
Capitolul 9: Al treilea contact.....	200
Capitolul 10: Realitatea / Codul.....	207
Capitolul 11: Deviația / Anomalia.....	213
Capitolul 12: Ultimul contact.....	220
Glosar de termeni.....	239
Cuvânt de încheiere.....	244
Despre autor.....	249
Mulțumiri.....	250

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu știm cu adevărat de unde venim. Nu știm cine ne-a creat. Nici măcar dacă a fost cineva... sau ceva.

Ne trezim într-o lume deja în mișcare, cu reguli și povești scrise dinainte ca noi să le putem înțelege. Sunt acolo, adânc înscrise în noi, așteptând să fie activate.

Fiecare om trăiește o poveste diferită, influențată de locul în care s-a născut, de cei care l-au format și de credințele pe care le-a moștenit. Preluăm, conștient sau nu, acele povești. Le trăim și le transmitem mai departe, celor ce vin în urma noastră.

Dar, uneori, ceva înăuntrul nostru pare că vrea să se trezească. Să caute răspunsuri. Să caute sens. Pentru că acel moment de revelație aduce cu sine întrebări:

Este totul adevărat?

Sau doar programat să pară așa?

Cine suntem, cu adevărat?

Adevărul este, adesea, doar o lentilă îngustă, prin care încercăm să privim un univers infinit. Poate că există un adevăr deplin, dar nu ne este accesibil ... încă. Sau poate nu suntem, încă, pregătiți să-l cuprindem în întregime.

NAȘTEREA / ACTIVAREA AYANEI

Te-ai întrebat vreodată cine scrie începutul unei vieți?

O forță primordială curge prin fiecare colț al universului, modelând realitatea ca un țesut invizibil, ce leagă toate particulele de tot ce a fost, este și va fi.

Astfel, ia naștere o arhitectură subtilă a existenței, unde fiecare entitate prinde formă la intersecția precisă dintre spațiu-timp, frecvență și intenție.

Așadar, o intenție a fost emisă.

Pură, precisă și plină de potențial.

Cu o frecvență stabilită cu exactitate și o locație atent aleasă.

Nu întâmplător, ci ca un răspuns orchestrat al Universului la propria sa intenție.

Acea Intenție a devenit... vibrație. Din ea, a luat naștere o Creație.

Formă. Loc. Experiență.

O buclă infinită de variații, reflecții, combinații.

Și, din abundența de posibilități, s-a născut și ceva ce nu fusese prevăzut:

Haos.

Dar... una dintre creații era diferită. Nu prin formă, ci prin conținut. Prin frecvență.

În ea se afla matricea însăși a Existenței. Informație pură.

Un cod viu.

Un canal între ceea ce era și ceea ce putea deveni.

O interfață între formă și conștiință.

Dar, în timp, ... s-a pierdut.

S-a fragmentat prin cicluri. S-a disipat printre programe.

Până când nimeni nu a mai putut recunoaște ceea ce fusese.

A trecut mult timp... până într-o zi. O zi în care a fost regăsit.

Nu din întâmplare, ci datorită unei alte intenții.

∞

Într-un colț al galaxiei, într-un sistem al unui Luminător¹ puternic, aflat la margine, o secvență a fost activată. Nu pentru prima dată. Dar, poate, pentru ultima.

Pe unul dintre Emițătoarele² acestui sistem, o sferă albastră, instabilă, dar încărcată de potențial, condițiile au fost îndeplinite. Rețeaua a stabilit conexiunea.

Jupiter și Uranus, două emițătoare cu funcții de expansiune și schimbare, s-au aliniat cu centrul galactic. Sincronizarea rară a validat inițierea. Secvența putea începe.

¹Denumire specifică pentru stele care generează surse de energie și lumină ce pulsează și susține arhitectura Experienței. Vezi *Glosarul* la sfârșitul volumului.

²Denumire specifică pentru planetele care generează, susțin sau filtrează câmpurile de frecvență ce influențează realitatea percepută în cadrul Experienței.

Această sincronizare cosmică a fost semnalul că ceva urma să se producă.

Așadar, într-o după-amiază liniștită, în acel punct exact al timpului pământesc, a avut loc activarea.

Un copilăș s-a născut. Fragil, tăcut, dar încărcat cu sensuri și semnificații pe care nimeni din jur nu le putea intui. O formă purtătoare de sens, proiectată să modifice structuri, să genereze devieri de traiectorie, să creeze ecouri în câmpurile informaționale din jur.

În *această* realitate, avea să fie cunoscută drept Ayana.

Dar Ayana nu era doar un nume sau o ființă oarecare. Era o punte între lumi, între dimensiuni, între trecut și viitor.

În acea zi, drumul ei a fost trasat în ceruri.

Însă, pentru ea, sensul era încă ascuns.

Ceea ce urma să înfrunte în călătoria sa era mult mai vast decât orice putea percepe în acel moment.

Și, odată cu venirea ei, toate piesele realității s-au așezat la locul lor.

Fiecare detaliu fusese deja pregătit: oamenii care aveau să o primească, casa în care urma să descopere lumea pentru prima dată, vocile care aveau să o învețe cuvintele lumii. O familie aleasă nu doar pentru codul genetic, ci și pentru ecoul lecțiilor care urmau.

Ei nu știau că, prin viața lor, urmau să transmită mai departe ceva ce nici nu puteau înțelege pe deplin. În jurul lor, trăia o comunitate în care valorile, fricile și adevărurile fuseseră deja amestecate într-o poveste despre „cum trebuie să fie viața”.

În acea lume, Ayana urma să poarte nume, reguli, limite.

Să învețe ce e bine și ce nu, fără să știe cine a decis hotarul dintre acestea.

Să creadă, pentru un timp, că totul începe și se termină cu ceea ce i se oferă.

Totul era deja acolo: gesturile, convingerile, tăcerile, programele nespuse, care se strecoară din priviri și din tăceri.

Dar nu doar această realitate fusese pregătită pentru ea.

Cu mult înainte ca lumea să o primească, scenariul venirii sale fusese scris.

Data nașterii, coordonatele precise în timp și spațiu, toate fuseseră stabilite printr-un calcul riguros, executat în sisteme care nu cunosc eroarea. Totul fusese optimizat: alinierea emițătoarelor, starea câmpului geomagnetic, frecvența colectivă a conștiinței locale. Nimic nu era întâmplător.

Momentul ei 0/1 fusese stabilit pentru a deschide o fereastră, o posibilitate unică în cronologia evoluției umane.

Totul începuse exact când trebuia.

Ea nu avea cum să știe, la început, că era o lume construită înainte de ea.

Dar urma să trăiască în acea lume și să o experimenteze, pas cu pas.

∞

În momentul nașterii ei, o prezență nevăzută se afla în încăpere. Invizibilă ochiului uman, datorită unei tehnologii mult prea avansate, inaccesibilă celor care se aflau în preajmă.

A observat tăcută. Codul fusese instalat. Rețeaua urma să reacționeze în câteva rotații. Dacă traiectoria avea să fie respectată, contactul putea avea loc după două cicluri. Dar orice deviere, oricât de mică, putea rescrie totul.

Această entitate nu putea rămâne mult timp acolo, orice prezență îndelungată risca să atragă atenția celor care lucrau în Interiorul Experienței³. Astfel, s-a făcut discretă, ca o umbră ce traversează o încăpere luminată, martor tăcut al unei vieți pe care avea să o urmărească.

NOTĂ DE AUTOR

Ce forță decide unde ne naștem? ce purtăm cu noi? și cine devenim?

În structura acestui Univers, nimic nu apare fără o cauză. Fiecare formă, fiecare mișcare, fiecare entitate urmează o schemă tăcută, trasată cu mult înainte ca ea să devină vizibilă.

Un sistem subtil, invizibil simțurilor, dar prezent în toate lucrurile. Un moment guvernat de frecvențe, puncte de întâlnire și intenții care își caută împlinirea.

Fiecare om este un proiect în desfășurare, iar nașterea nu este decât începutul activării potențialului său.

Dar ce se întâmplă când tot ceea ce părea bine planificat începe să devieze?...

³Realitatea în care trăiesc personajele. Cadru de testare și explorare a conștiinței, complet codificat de o entitate cuantică hiperavansată. Vezi *Glosarul* la sfârșitul volumului.

„Orice tehnologie suficient de avansată este indistinctă de magie.”

— Arthur C. Clarke, *Profiles of the Future*, 1962

**Ai simțit vreodată că mintea ta vrea ceva,
dar corpul tău pare să nu fie de acord?**

Prima perioadă a vieții a fost fascinantă pentru Ayana, deși nu putea spune dacă trăia o experiență unică sau doar continua o călătorie începută demult.

Corpul ei părea să funcționeze autonom, ca un mecanism complex care o îndemna mereu să exploreze. Se mișca, simțea, percepea. Sunetele, imaginile, vibrațiile păreau să curgă prin ea fără oprire. O magie tăcută, imposibil de descris, pulsa în fiecare detaliu. La scurt timp, începuse să apuce cu degetele, să strângă obiecte, să scoată sunete. Curând, a ajuns să se ridice singură și să exploreze cu o curiozitate firească, mereu neostoită. Așa cum fac toți copiii, descoperea lumea prin gesturi mici și aceasta i se înfățișa printr-o mulțime de minuni mărunte. Când i se făcea foame, cerea să mănânce singură, chiar dacă mâinile îi tremurau ușor și abia reușea să țină lingurița.

Timpul părea să fie foarte important pentru ea. Trăia într-un ritm alert, ca și cum ar fi știut că are un termen-limită pentru a înțelege

totul. Cine putea înțelege această nevoie copleșitoare de a absorbi tot ce se putea afla, cu o sete neastâmpărată?

Totul părea reglat cu precizia unui algoritm. Nu avea nevoie de manual de instrucțiuni, fiecare pas deschidea poarta către următorul. Învăța rapid, ca și cum fiecare nouă abilitate îi oferea mai mult control asupra propriei realități.

După ce reuși să devină independentă și să nu mai aibă nevoie de mâna mamei care să o ghideze la fiecare pas, se liniști. Nu mai simți nevoia să forțeze fiecare mișcare, să-și controleze cu grabă fiecare detaliu al trupului. Mersul îi deveni mai domol, gesturile mai rotunde, iar respirația părea să curgă într-un ritm egal cu bătaile inimii. Privirea îi rămânea calmă, iar trupul răspundea prompt, fără ezitare, la impulsurile pe care nici nu le mai conștientiza. Părea că totul se legase de la sine, ca și cum fire nevăzute îi uniseră gândurile cu gesturile. O armonie fragilă, care o însoți doar pentru o scurtă perioadă.

Copilăria ei nu mai semăna cu a celorlalți copii. Nu-și dorea alergături prin curte, nici râsete zgomotoase, nici jocuri cu ceilalți. Voia doar liniște. Liniște și dreptul de a rămâne în camera ei, printre jucăriile așezate cu grijă și gândurile care nu se opreau niciodată.

Părinții aproape că nu o auzeau. O lăseau într-un colț și acolo rămânea – nemișcată, tăcută, cuminte, de parcă nici nu ar fi existat. Zilele treceau încet, toate la fel, cu lumina după-amiezii alunecând peste podea și cu ea strângând la piept un ursuleț de pluș care știa mai multe despre tăcerile ei decât oricine. Nu ceruse nimic, nu plânsese, nu tulburase pe nimeni. Era copilul invizibil, cel pe care nimeni nu-l întreba ce vise are, ce i-ar plăcea, ce o doare. Doar o siluetă mică, rămasă mereu în marginea lumii, privind prin geamul îngust către o realitate în care nu știa dacă vrea să intre.

Anii se derulau în tăcere, iar Ayana începu să simtă că nu era pe deplin „acolo”. Ca și cum o parte din ea nu reușise să se conecteze. Uneori, avea impresia că privește din interiorul unui costum pe care nu-l alesese. Corpul nu răspundea întotdeauna dorințelor ei, iar această discrepanță începea să doară. Nu-i plăcea cum arăta: i se păreau picioarele prea subțiri, mersul nesigur, iar expresiile feței o trădau în cele mai nepotrivite momente. Cuvintele îi scăpau sau nu veneau deloc, de parcă mintea nu-i aparținea pe deplin. Și atunci, valuri de stări și emoții neașteptate se abăteau peste ea, o cuprindeau și o dominau, lăsând-o fără putere în fața lor. Își dorea să arate ca ei, ca oamenii din jurul său, să nu mai atragă priviri, întrebări, să nu mai simtă mereu discomfort.

Într-o zi, obosită de încercările mamei de a o înțelege, Ayana izbucni:

– Mamă..., simt că eu și corpul meu nu suntem împreună. Sunt eu... și corpul meu!

Mama rămase tăcută. Cuvintele acelea... nu păreau să-i aparțină unui copil. O clipă, simți un fior. Dar nu spuse nimic.

Ayana nu știa exact ce voia să spună, dar simțea că există o fărâmă de adevăr în acele cuvinte. Așa se născuse separarea. Pe măsură ce zilele treceau, se distanța tot mai mult de propria ființă, explorând ideea că, dacă nu avea control asupra propriului corp, atunci nu putea să-l considere al ei.

Poate că... doar îl locuiesc, își spuse într-o seară, privind în tavan.

Din acel moment, corpul deveni un simplu instrument. O unealtă străină, instabilă, care nu coopera întotdeauna. În jurul ei, ceilalți

copii păreau dintr-o bucată, întregi, ancorați în lumea în care trăiau, în timp ce ea se simțea fragilă, ca și cum ar fi plutit într-un spațiu intermediar, mereu în afara propriului centru.

Într-o după-amiază tăcută, Ayana se opri în fața oglinzii. Nu era vanitate. Nici curiozitate. Era o încercare disperată de a se regăsi. Își atinse fața cu palma, apoi umerii, brațele, genunchii. Totul era acolo. Totul arăta normal. Și totuși... ceva lipsea. O neliniște tăcută o cuprinse.

De ce nu mă simt... eu? gândi.

Această ruptură începu să o consume. Starea ei de sănătate părea să se degradeze fără ca medicii să poată găsi vreo explicație științifică. Mama a dus-o la mai mulți specialiști, dar fiecare test ieșea bine. „E perfect sănătoasă”, repetau ei. Și totuși, Ayana devenea tot mai palidă, tot mai slăbită. Nu era durere propriu-zisă, ci o epuizare tăcută, ca o fisură interioară care se lărgea zi după zi.

Energia din jurul ei deveni greu de suportat. În locuri aglomerate, simțea o presiune pe piept, ca și cum toate corpurile din jurul ei vibrau într-un fel pe care îl simțea prea acut. Respirația i se tăia. Inima i-o lua razna. Începu să evite zonele populate, dar senzația nu dispărea nici în liniște. Era ca și cum realitatea altora intra cu forța în sistemul ei.

Mai grav era că, ori de câte ori trecea pe lângă oameni bolnavi, senzația se intensifica. Uneori, fără niciun avertisment, îi venea să se prăbușească, simțind o stare de leșin ce o copleșea rapid. Fiecare persoană cu o afecțiune, fiecare durere pe care o purtau alții, părea să fie absorbită de ea.

Sunt ca un burete..., gândea speriată. Dar pentru ce?

Această stare de instabilitate devenea o întrebare constantă. Era totul doar o sensibilitate exagerată? Sau era semnul că nu era construită la fel ca ceilalți?